

Am mai spus: sunt cărți care nu se lasă (ușor) comentate! Le înțelegem, sau nu le înțelegem...”Maktub” face parte din această categorie. Știu că știe toată lumea că „maktub” înseamnă „așa a fost scris”. Înțeleg prin „așa a fost scris” un adevăr care nu vine de la noi, dar bine-ar fi să-l acceptăm așa cum e... Paolo Coelho ne propune o culegere de texte scurte, fiecare cu tâlcul său. Sunt texte independente unele de altele, dar fiecare fragment are tot ce-i necesar pentru a fi de sine stătător, cu filozofia despre viață care poate avea multe fațete, pe care n-o putem ignora. Autorul brazilian ne dă sfatul de a trăi frumos. Se poate face asta în multe feluri. Important e să dorim acest lucru.

Trecerea scriitorului la sfătuitoarea de azi (sau cel puțin la culegătorul de sfaturi înțelepte) n-a fost atât de ușoară cum am fi tentați să credem... În copilărie a fost educat într-un colegiu catolic. A suportat cu greu riguroasa învățătură primită de la iezuiți. S-a „răzvrătit” într-o perioadă, apropiindu-se de cultele satanice. Reîntoarcerea definitivă spre creștinism s-a produs după ce-a vizitat lagărul de exterminare de la Dachau. A intrat în Ordinul Catolic „Regnus Agnus Mundi”, din care face parte și acum.

Biografia lui Coelho înseamnă, în tinerețea lui, droguri, psihiatrie, satanism. De toate s-a vindecat după ce le-a trăit pe propria-i piele. Cunoscându-le, scriitorului i-a fost mai ușor să aleagă acele pilde de a trăi, dacă nu frumos, cel puțin normal într-o lume plină de lucruri anormale. Toate sfaturile pe care le-a așternut în „Maktub” merg spre același lucru: cunoașterea lui Dumnezeu.

„Discipolul se apropie de maestrul său: „De ani de zile sunt în căutarea iluminării”, spuse. „Pasul următor pe care trebuie să-l faci e să te uiți direct la soare timp de jumătate de minut”, spuse maestrul. Discipolul îi urmă sfatul, ascultător. După ce trecură treizeci de secunde maestrul îi ceru să-i descrie ce avea împrejur. „Nu reușesc să văd. Soarele m-a orbit”, spuse discipolul.”

„Un om care caută doar lumina, evitând propriile responsabilități, nu va găsi niciodată iluminarea. Și unul care se uită fix doar la soare va orbi,” fu comentariul maestrului.”

„Spune maestrul: “Închide ochii. Sau chiar cu ochii deschiși, imaginează-ți următoarea scenă: un stol de păsări în zbor. Acum spune-mi câte păsări reușești să vezi: cinci? □ unsprezece? șaisprezece?” □ “Indiferent care ar fi răspunsul – și e greu ca cineva să pretindă că știe câte păsări a reușit să vadă – un lucru devine mai mult decât clar în acest mic experiment. Poți imagina stolul de păsări, dar numărul lor e dincolo de controlul tău. Și totuși scena era curată, bine definită, exactă. Trebuie să existe un răspuns la întrebare. Cine a hotărât câte păsări ar fi trebuit să apară în scena □ imaginată ? Nu tu”.”

„Un om se hotărî să facă o vizită unui □ pustnic care, după cum i se spusese, trăia nu departe de mănăstirea Sceta. După ce merse cale lungă prin deșert, găsi în sfârșit călugărul. □ “Am nevoie să știu care e primul pas care trebuie făcut pe drumul spiritual,” spuse. Pustnicul duse omul la o fântână mică și-i spuse să se privească în apă. Omul încercă să o facă, dar de abia ce încercă, pustnicul aruncă pietricele în apă, agitându-i suprafața. “Nu o să-mi pot vedea chipul dacă o să continui să arunc pietrele alea,” spuse omul. “Așa cum e imposibil pentru un om să-și vadă chipul în ape mișcate, la fel e imposibil să-l cauți pe Dumnezeu dacă mintea ți-e neliniștită de căutare,” spuse călugărul.”

“Acesta e primul pas!”

Rugăciunea și credința explicate pe înțelesul tuturor:

“Există ceva mai important decât rugăciunea?” întrebă discipolul pe maestrul său. Maestrul îi spuse să meargă la un tufiș din apropiere și să taie o ramură. Discipolul ascultă. “E încă viu tufișul?” întrebă maestrul. “Viu ca înainte,” răspunse discipolul. “Acum mergi și taie-i rădăcinile,” spuse maestrul. “Dacă o să o fac, tufișul va muri,” spuse discipolul. “Rugăciunile sînt ramurile unui copac ale cărui rădăcini sunt credința,” spuse maestrul. “Așadar poate fi credință fără rugăciune. Dar nu poate exista rugăciune fără credință.”

Un interesant raport între frică și speranță ne arată Coelho. Doi rabini trăiesc cu frica permanentă de a fi prinși de naziști. Și chiar se întâmplă acest lucru într-o zi...

„Într-un sfârșit sunt luați prizonieri. Unul dintre rabini, terorizat de ce i s-ar putea întâmpla, se roagă încontinuu. Celălalt, în schimb, își petrece toată ziua dormind. “De ce te porți așa?” întreabă rabinul speriat.

“Pentru a-mi păstra forțele. Știu că voi avea nevoie ca să pot merge înainte,” spuse celălalt. □

“Mi-a fost frică până în momentul în care am fost prinși. Acum sunt prizonier, ce bine mi-ar putea face frica de ce mi s-ar putea întâmpla? Momentul de frică s-a terminat; acum este momentul pentru speranță.”

De multe ori ne întrebăm, poate, cine suntem cu adevărat. Cine își poate da răspuns la această întrebare?

„Filozoful german Schopenhauer se plimba agale pe străzile Dresdei, încercând să găsească răspunsuri la întrebările care îl asaltau. Trecând pe lângă o grădină, hotărî să se așeze să privească florile. Unul din locuitorii din împrejurimi observă comportamentul straniu al filozofului și chemă poliția. După câteva minute, un oficial se apropie de Schopenhauer: “Cine ești?” întreabă brusc gardianul. Schopenhauer îl privi pe polițist de sus și până jos. “Dacă reușești să mă ajuți să găsesc răspunsul la această întrebare, îți voi fi veșnic recunoscător.”

De câte ori nu avem momente de cumpănă în viața noastră? De câte ori încercăm să înțelegem de ce ni se întâmplă ceea ce ni se întâmplă?

“Încerc să te învăț cum să înfrunți greșelile în viață”. “Și cum ar trebui să le înfrunt?” “În același fel în care ar fi trebuit să înfrunți fiecare căzătură”, răspunde vrăciul. “În loc să blestemi locul unde ai căzut, trebuia să încerci să înțelegi ce te-a făcut să aluneci înainte.”

Nu trebuie nicio clipă să uităm că suntem egali cu toți oamenii...Și mai mult de-atât, să nu uităm că toți oamenii sunt egali cu noi.

„Era un rege spaniol care era tare mândru de originea sa. Și era cunoscut ca fiind foarte crud cu cei mai slabi. Într-o zi se plimba cu bătrânii săi sfetnici pe un câmp din Aragona, unde tatăl lui căzuse într-o bătălie. □ Acolo întâlnește un sfânt care culegea un braț de oase. “Ce faci?” întreabă

regele. *“Onoare Maiestății Tale,”* spuse omul. *“Cînd am aflat că regele Spaniei vine pe aici, am hotărât să găsesc oasele tatălui său pentru a i le da. Dar tot caut și tot nu le găsesc. Sunt la fel ca cele ale țăranilor, ale săracilor, ale cerșetorilor și ale sclavilor.”*

Încă un fel de a spune că „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă în sac:

„Un om pios se trezi într-o zi pe neașteptate depozitat de toate bunurile sale. Știind că Dumnezeu l-ar fi ajutat într-un fel, începu să se roage: “Doamne, ajută-mă să câștig la loterie,” ceru. Se rugă ani în șir dar rămase sărac. Într-o zi muri iar pentru că fusese foarte devotat, merse direct în paradis. Cînd ajunse acolo, refuză să intre. Spuse că trăise toată viața după învățăturile religioase, dar că Dumnezeu nu i-a permis niciodată să câștige la loterie. “Tot ce ai promis a fost o minciună,” spuse omul dezgustat. “Am fost întotdeauna gata să te ajut să câștigi,” răspunse Domnul. “Dar oricât aș fi vrut să o fac, tu nu ai cumpărat niciodată biletul de loterie.””

Sunt întrebări pe care ni le-am pus și ni le punem. Una dintre ele este ce/cine este Dumnezeu, alta când/cum vom putea să ne întâlnim cu El?

„Spune maestrul: “Duhul lui Dumnezeu prezent în noi poate fi descris ca un ecran de cinema. Pe ecran se întâmplă diverse situații – oamenii se iubesc, se despart, comorile sunt regăsite și țări îndepărtate sînt descoperite. Nu are importanță ce film este proiectat. Ecranul este întotdeauna același. Nu e important de curg lacrimi sau sânge – pentru că nimic nu poate păta puritatea ecranului. La fel ca și ecranul, Dumnezeu este acolo – dincolo de toate agoniile și extazul fiecăruia dintre noi. Le vom vedea pe toate cînd filmul nostru se va sfârși” .”

Un adevăr care poate fi spus în multe feluri! Nicolae Steinhardt:

„Dumnezeu poate fi dincolo de bine și rău, noi nu.[...] Marile adevăruri absolute nu le putem ști [...] suntem înlăuntrul sistemului, nu putem nici face constatări absolute, nici avea certitudini. Ce putem avea? Doar intuiții, bănuieli, credințe.” □

În încheiere, un sfat pe care Coelho îl găsește într-un pasaj din Biblie, sfat care ne îndrumă să îndrăznim dacă vrem să ajungem acolo unde ne dorim...

„Atunci Dumnezeu îi porunci lui Moise: „Spune fiilor lui Israel să meargă.” Și doar după ce au început să se miște, Moise a înălțat toiagul și s-au despărțit apele. Pentru că doar curajul de a parcurge un drum face ca drumul să se dezvăluie. “

Drum bun și curaj de a începe tuturor cititorilor sighetonline! Și vă urez ca filmul pe care sunteți nevoiți să-l vedeți și să-l trăiți în același timp, să fie lung, lung...